

Una escletxa cruament individual ...

Camil·la
Pérez
Salvà

Caixa Penedès
Obra Social

Una escletxa cruament individual ...

Camilla
Pérez
Salvà

Del 21 de novembre al 14 de desembre de 2008

Horaris:

De dimarts a dissabte, de 2/4 de 7 de la tarda a 2/4 de 9 del vespre
Diumenges i festius, de 12 a 2 del migdia i de 2/4 de 7 de la tarda a 2/4 de 9 del vespre
Dilluns tancat

Aula de Cultura de Caixa Penedès
Fòrum Berger Balaguer

Rambla Nostra Senyora, 6 · Vilafranca del Penedès

Caixa Penedès
Obra Social

Ribot. Sèrie eines. 2000. Terra refractària, esmalts, òxids i colorants.

Camil·la Pérez Salvà i l'art de la ceràmica

Francesc X. Puig Rovira

La predisposició per la ceràmica de Camil·la Pérez Salvà és veritablement vocacional. Des de fa més de trenta anys s'hi dedica amb intensitat. Ha realitzat una obra personal extensa, per a la qual ha hagut de portar a terme una tasca prèvia d'experimentació i de recerca. Simultàniament a l'obra de creació, ha fet un esforç per a la divulgació de l'art de la ceràmica, un vessant de les arts que no gaudeix del coneixement i de l'estima que tenen altres, com la pintura o l'escultura.

Totes aquestes facetes les ha desenvolupat des del Penedès. Va néixer (1954) a Sant Martí Sarroca, on residí fins al 1977. Aquest any va anar a viure al Vendrell on va tenir el taller fins al 1996, que el va traslladar a Saïfores. La seva obra, que ha estat mostrada en exposicions diverses, abasta actualment una magnitud considerable. En l'etapa formativa va seguir estudis de magisteri i, simultàniament, de ceràmica a l'Escola Masana, d'Arts i Oficis Artístics, de Barcelona. Durant uns anys va exercir com a mestra, però va anar orientant l'activitat docent cap al vessant artístic, fins que es va poder dedicar preferentment a l'exercici de l'art de la ceràmica. Des del 1975 ha presentat exposicions personals i ha participat en col·lectives, principalment a les comarques del Penedès i a les veïnes.

La ceràmica, com a art aplicada, obliga l'artista a un coneixement de la qualitat i de les propietats dels materials emprats (de les terres), del comportament en l'emmotllament o conformació per aconseguir les formes desitjades, de les transformacions pels efectes de les temperatures elevades en passar pel tractament de cocció, en funció dels mateixos materials de que es tracta, dels esmalts o altres productes emprats per obtenir colors o per a l'acabat superficial, dels volums, de les temperatures, de l'atmosfera del forn i d'altres variables. El ceramista ha de tenir un coneixement previ i el domini del comportament dels materials que ha d'usar. Això només es pot aconseguir amb l'estudi i amb l'experimentació, complementària del treball però indispensable.

Josep Llorens Artigas (1892-1980), sens dubte el ceramista català de més anomenada i amb més projecció internacional, fou, a més d'artista, un teoritzador i un divulgador dels fonaments tècnics i estètics de l'art de la ceràmica, per a la comprensió del qual resulta clarificadora la lectura dels seus textos. Cada vegada que em vull apropar a l'obra d'un ceramista, no puc evitar la referència als conceptes i a les idees expressats per Llorens Artigas. Segons ell, el foc constitueix la veritable ciència del ceramista. Malgrat el progrés dels descobriments tècnics, el foc manté sempre un «misteri» que no s'esvaeix. L'artista de la ceràmica ha de preveure l'acció del foc sobre les peces que elabora, i tenir-ne el control; això exigeix, per part de l'artista, una observació atenta i continuada, aplicada amb intel·ligència. La cocció, sigui el que sigui el tipus de forn, és una aventura de la qual s'han de prevenir els riscos. El foc ofereix unes possibilitats enormes, però al mateix temps té efectes màgics que no han de sorprendre l'artista de la ceràmica. El ceramista expert ha de seguir totes les fases del procés amb atenció constant. Les múltiples complexitats del procés exigeixen un domini tècnic, indispensable per reeixir. Confiant

Pica amb gresol. 2003.
Terra refractària, porcellana,
engalba, òxids i colorants.

en l'atzar, alguna vegada es pot obtenir un resultat sorprenentment positiu, però una obra acceptable en el seu conjunt només pot sortir de la mà de l'artista, de la mà que executa i que sap fer l'ús adequat dels instruments que són necessaris.

L'observació del conjunt de l'obra de Camil·la Pérez Salvà –semblantment a quan ho fem amb la d'altres ceramistes experts– ens permet admirar el resultat obtingut d'un procés complex.

En les etapes en les quals es pot dividir la trajectòria artística, Camil·la ha centrat l'atenció en diferents aspectes o àrees temàtiques que li han servit de motiu de reflexió personal i també per desenvolupar les creacions en ceràmica. Es tracta d'una idea central que desenvolupa en un bon nombre de peces.

En els motius o temes generals que, en les últimes etapes, ha pres per base de l'obra destaquen les sèries «Intimitats» (cap al 1992), a partir de la mirada introspectiva de l'artista, «Ares, eines i peces treballades» (cap al 1994), «Habitacles», piques i picons amb tapa (a partir de 1994), «Paisatges íntims», «Piques, pòsits i erosions» (2005), entre d'altres. El comentari que fa Maria Dolors Giral, en el seu escrit d'aquest mateix catàleg, reflecteix la idea bàsica de l'artista.

A més de desenvolupar la creació lliure en els tipus de peces esmentats, l'artista proposa també algunes peces o objectes semiutilitaris, aptes per a algun ús domèstic, més a la taula que a la cuina.

Realitza alhora algunes experimentacions. Una que personalment he apreciat és la d'incrustar en el fang tendre petits fragments ja cuits i esmaltats, que havien format part d'un element anterior; en la cocció de la peça nova hi queden adherits sòlidament, incorporats de manera inseparable i permanent.

Camil·la Pérez no és solament una artista, creadora d'una obra personal, sinó una impulsora decidida de la difusió de l'art de la ceràmica. És conscient i lamenta que en territoris de països que no són el nostre, la ceràmica té molta més estima, és més coneguda, té més bona acollida dels amants de l'art i del públic en general. Moguda per aquesta inquietud, ha visitat algunes manifestacions ceràmiques en països estrangers (certàmens, exposicions col·lectives, fires, etc.), i en alguns casos hi ha participat; ha observat amb atenció aquestes manifestacions per copsar allò que pot tenir aplicació i bona acollida a casa nostra. Després ha procurat impulsar algunes mostres de divulgació. Per una part, ha participat en l'organització d'algunes manifestacions col·lectives de ceràmica. I, d'una manera més personal, des del 2003, ha obert una botiga petita i selecta al centre del Vendrell, dedicada exclusivament a la ceràmica, on mostra i té a l'abast del públic peces de la seva producció, de les quals periòdicament va exposant les realitzacions noves. La botiga –potser més aparador o petita sala d'exposicions que establiment comercial, que també ho és– ofereix alhora obres d'altres ceramistes contemporanis, catalans i forans, d'alguns dels quals ha organitzat petites mostres per donar-los a conèixer.

La ceràmica forma part essencial de la vida de Camil·la Pérez Salvà i la seva obra és un fruit d'aquesta vida, i també ho és l'acció divulgadora i promotora.

Pica, pòsits i estrats (2). 2004. Terra refractària, gres i engalba.

Diu, diu, diu, que hi ha un ull que tot ho veu

Dolors Giral Quintana

L'obra d'un artista és sempre l'expressió plàstica d'una experiència vital. És la materialització d'aquesta interiorització que, aliada a la tècnica precisa dóna lloc a l'obra i es comunica amb nosaltres, el públic.

L'autèntic valor és la càrrega emocional que l'ha produït. L'obra, de fet, és tan sols el reflex en el mirall que hem d'aprendre a mirar molt atentament si volem copsar el seu veritable cabal.

L'obra de la Camil·la s'inscriu d'una manera molt subtil però molt clara en aquesta necessitat de comunicació de les seves experiències vitals i és ja una obra de maduresa. De mica en mica, al llarg dels anys, ens ha anat llegant la seva més íntima preocupació: el pas del temps. Però no d'un temps que se'n va i pren sinó d'allò que deixa al marxar. Mai l'oblit, sinó la resta, els vestigis on poder rastrejar els veritables valors de la vida que segueix.

Diuen els psicòlegs que la única realitat és el present i estar plenament integrat en ell és el que ens dóna la serenitat necessària per seguir vivint. Aquest present és l'opció per renovar-se cada dia i la vida un tot que prové d'un abans i seguirà en nosaltres. Aquesta premissa és ben evident en l'obra conjunta, en perspectiva, de la Camil·la.

En les seves obres podem seguir un fil de significació molt clar. Piques -contenedor (d'aigua, de sang ritual, d'olis litúrgics...) i també en les quals hi resta el pòsit, el pas d'allò que ha contingut i del temps passat. I l'abandó com a resultat. També ens trobem amb l'etapa d'eines que parteixen de la forma de ribot, molt simbòlica pel que significa de treure el sobrer, deixant allò que és essencial, polit i perfecte. Habitacles que poden ser tan sols pedres testimoni d'aquest o esbossos de parets, intuïcions, podríem dir, dels llocs de viure, tant siguin simples coves o forats, com cubs en els que amb prou feines s'insinuen alguns elements com ara finestres o portes i en els que el veritable protagonista són les parets amb les seves marques, esgrafiats, crestes de colors que marquen precisament el que ja no hi és, que havien format part d'alguna cosa ja desapareguda i de la que desconeixem el seu veritable valor o significat. Busca més el record, el pòsit del que fou que no pas trobar la realitat perduda. En els seus murs, en aquestes marques i restes que ha anat deixant arreu hi ha moltes pistes, molts forats en els que entra i surt la llum, traces de la vida que encara hi són i ens relliquen amb tot allò que allí ha ocorregut.

Després, els murs en runes s'han tornat cases, veritables contenidors de vida, perfectament identificables. També amb murs treballats, gastats, però obres en les quals la forma és més important que no pas el grafisme, la textura.

Però la vida no és sinó un anar i venir, un reprendre i deixar i de manera imperceptible però segura, la Camil·la ha anat derivant cap a un interès més proper, a veure realment espais concrets o parts dels murs que resumeixen aquesta història, aquest passat. I arriba, finalment, en les últimes obres, a aïllar aquests trossos que s'emmarquen i en ells la història es fa, molts cops, perfectament llegible amb paraules ben clares, com les que podem llegir: «diu, diu, diu, que hi ha un ull que tot ho veu», que podria ser el paradigma perfecte de l'obra de la Camil·la que anirà seguint no sabem per quins trencalls però amb l'ull que rastreja la vida, sempre amatent.

Pica de calç. 2006. Terra refractària, engalba, porcellana i fumat.

Pica de sulfat. 2006. Terra refractària, engalba, esmalt i òxid.

Picó amb tapa. 2005. Terra refractària, engalba, esmalt i fumat

Camil·la Pérez Salvà and the art of the pottery

Francesc X. Puig Rovira

The predisposition of Camil·la Pérez Salvà's pottery is truly vocational. For more than thirty years she has dedicated herself to it with intensity. She has carried out an extensive personal work, for which she had to carry out a previous experimental and research task. Simultaneously to the work of creation, she has made great effort for the divulgation of the art of pottery, an aspect of the arts that does not have the recognition and esteem that others like, painting and sculpture, have.

She has developed all these facets from the Penedès. She was born in Sant Martí Sarroca (1954), where she lived until 1977. This same year she went to live in El Vendrell where she set up her workshop until 1996, then she moved to Saïfores. Her work, which has been shown in different exhibitions, reaches a considerable magnitude at present. While she was doing her pottery formation she was studying simultaneously to become teacher. She learnt pottery formation at the School Massana, of Arts and Artistic Professions, in Barcelona. For some years she worked as a teacher, but she kept on orientating the educational activity towards the artistic aspect, until she could dedicate herself preferably to the exercise of the art of pottery. Since 1975 she has presented personal exhibitions and she has participated in collective ones, mainly in the regions of the Penedès and nearby.

The pottery, as an applied art, forces the artist to a knowledge of quality and properties of the materials used (clays), of the behaviour in the moulding or conformation to achieve the wished forms, on the transformations from the effects of the high temperatures while cooking, depending on the materials you work on, of the enamels or other products used to obtain colours or for the superficial finish, of the volumes, of the temperatures, of the atmosphere of the oven and of other variables. The ceramist has to have a previous knowledge and the command of the behaviours of the materials that she has to use. This can only be achieved by the experience and knowledge which is complementary for the work but indispensable.

Josep Llorens Artigas (1892-1980), undoubtedly the most well-known Catalan ceramist with a wide international projection, was besides being an artist, a theorist and a promoter of the technical an aesthetic foundations of the art of pottery, for the understanding of which the reading of his texts are essential. Every time that I want to approach to the work of a ceramist, I can not avoid the reference to the concepts and the ideas expressed by Llorens Artigas. According to him, the fire constitutes the true science of the ceramist. Un spite of the progress of the technical discoveries, the fire always sustains a «mystery» that does not vanish. The artist of the pottery has to foresee the action of the fire about the pieces that he elaborates, and to have the control; this requires, from the artist, an attentive and continued observation, applied with intelligence. Whatever, the cooking is, the type of oven, it is an adventure where risks have to be prevented. The fire offers some huge possibilities, but at the same time it has magical effects that do not have to surprise the artist of pottery. The expert ceramist has to follow all the phases of the process with constant attention. The multiple complexities of the process require a technical, indispensable command for succeeding. Sometimes, trusting the fate, a surprisingly positive result can be obtained, but an acceptable work in its set can only come out of the hand of

the artist, of the hand that executes it and who knows how to make the adequate use of the instruments that are necessary.

The observation of the set of the work of Camil·la Pérez Salvà –similarly to other expert ceramists- it allows us to admire the result obtained from a complex process.

At these stages where the artistic trajectory can be divided, Camil·la has centred the attention on different aspects or thematic areas that have served her as motive to her personal reflection and also for developing the creations in pottery. It is to do with a central idea that she develops in a good number of pieces.

In the motives or general subjects that, in the last stages, she has taken for basics of the work have a special significance the series «privacy» (around 1992), from the introspective look of the artist, «altars, tools, and pieces worked» (around 1994). «Dwellings», prick and picks with lid (from 1994), «Intimate landscapes», «prick, sediments and erosion» (2005), among others. The comment that makes Maria Dolors Giral, in her writing of this same catalogue, reflects the basic idea about the artist.

Apart from developing the free creation in the types of pieces mentioned, the artist proposes also some pieces or semiutilitarian objects, suitable for some domestic use, more suitable to be used at tables than in kitchens.

She carries out some experimentation at the same time. One that I have personally appreciated is the one of inlaying small fragments already cooked and enamelled in the tender mud, that have to be part of a former element; in the cooking of the new piece they remain adhered solidly, incorporated in an inseparable and permanent way.

Camil·la Pérez is not only an artist, creator of a personal work, but a determined instigator of the diffusion of the art of pottery. She is conscious and regrets that in territories of countries that are not ours, the pottery has a lot more esteem, has a better recognition, it has better reception of the lovers of the art and of the public in general. Scrolled by this restlessness, she has visited some ceramic demonstrations in foreign countries (contests, collective exhibitions, fairs, etc), and in some cases has participated; she has observed these demonstrations with attention for grasping what can have application and good reception at our home. Afterwards she has tried to promote some samples of divulging. On the other hand, she has participated in the organisation of some collective demonstrations of pottery. And, in a more personal way, since 2003, she has opened a small and select shop in the centre of El Vendrell, devoted exclusively to pottery, where she shows and she has pieces of her own production, and which she periodically replaces with her latest ones, this is within reach of the public. The shop –maybe more a shop window or a small gallery than a commercial establishment- also offers works of other contemporary catalan and foreign ceramists, so to introduce them.

The pottery is an essential part in the life of Camil·la Pérez Salvà and her work is a fruit of this live, as well as her promoting and divulging action.

Pedra treballada (3). 2008. Terra refractària, engalbes, òxids i esmalt

It is said that there is an eye that can see it all

Dolors Giral Quintana

The work of an artist is always the plastic expression of a vital experience. It is the materialisation of this internalisation combined with the precise technique and the accurate and refined work which gives us the perfect combination.

The authentic value is the emotional side that has produced it. The work, as a matter of fact, it is just the reflection which we should learn to look at, very attentively, if we want to grasp its true meaning.

Camil·la's work is set to communicate, with her subtle, clear and vital experiences, as work of maturity. Little by little, along the years, she has tried to transmit her more inner worry: the passage of time. But not that of a time that she leaves and takes, but of that one that she just lets it go. Never the forgettable one, but the one left for us to trace the true values of life, the life that is still latent.

The psychologists say that the only reality is the present and the fact of being fully integrated into it, gives us the necessary serenity to continue living. This present is the option to an everyday's renewal and that life as a whole comes from a before and then stays with us. This premise is very evident in all the work, in perspective, of Camil·la.

In her works we can follow a very clear thread of signification. Sink-containers (of water, of ritual blood, of liturgical oils...) and also in which the sediment remains, showing us what it once contained and the past itself. And its abandonment as a result. We also find the stage of tools that depart in the form of plane, very symbolic for what the unnecessary refers to, leaving what is essential, neat and perfect. Dwellings that can be just stone witnesses of this or simply outliners, intuitions, we might say, of these shelters, whether they are simple caves or holes, like cubes where we can hardly find the elements which could indicate a window or a door and where the real protagonist is the walls with their marks, graffiti, crests of colours that traces precisely what it is not there anymore, but letting us clear that they had once formed part of it, and from which we are unaware of its real value or meaning. She searches more the remembrance, the sediment of what it was, more than finding the lost reality. On her walls, on these carvings and remains that have been spread elsewhere, there are many clues, many holes where light just comes in and out, traces of the life that is still there to connect us with whatever happened there once.

Afterwards, the walls become real homes, truly containers of life, perfectly identified. With worked walls, difficult to decipher, but after all, works in which the form is more important than the writing or the texture.

But life is not a mere going and coming, a retaking and a letting and in an imperceptible but safe way, Camil·la has kept moving towards a closer interest, to see certain spaces or parts of the wall which summarise its history, its past, its life. And finally in her last work, she separates these framed pieces giving them a lively and fully meaning, with words which are clearly readable, words like: «It is said that there is an eye that can see it all», this indeed could be the perfect paradigm of Camil·la's work which will carry on following different paths with an always willing eye for life.

Habitacle cub., 2006. Terra refractària, engalba i òxids.

Camil·la Pérez Salvà

ESTUDIS

Graduada en Arts i Oficis Artístics en l'especialitat ceràmica per l'Escola Massana (1970-1975).

Diferents monogràfics, Rakú, tècniques d'engalba, serigrafia...

MANIFESTACIONS INDIVIDUALS

- 1975 EL VENDRELL. Caixa Tarragona.
- 1976 VILANOVA I LA GELTRÚ. Galeria Prisma.
- 1991 EL VENDRELL. Sala d'Exposicions del Portal del Pardo.
- 1991 EL VENDRELL. Acció «Terra, aigua, aire i foc».
- 1992 SANT SALVADOR-EL VENDRELL. Auditori Pau Casals.
- 1993 BANYERES DEL PENEDÈS. Festa del Most.
- 1994 VILAFRANCA DEL PENEDÈS. Capella de Sant Joan.
- 1994 TARRAGONA. Galeria Enfangats.
- 1995 SANT SADURNÍ D'ANOIA. Capella de l'antic hospital.
- 1995 EL VENDRELL. Fira Santa Teresa. Sala Armengol.
- 2000 EL VENDRELL. Auditori Pau Casals «12 Sons». Interpretació Ceràmica d'instruments musicals.
- 2001 EL VENDRELL. «Enfilant un camí». Sala d'exposicions del Portal del Pardo.
- 2002 LLORENÇ DEL PENEDÈS. El Mas. «Vols venir de copes?»
- 2004 EL VENDRELL. Camil·la Pérez Salvà Ceràmica. «Paisatges Interiors»
- 2004 EL VENDRELL. Camil·la Pérez Salvà Ceràmica. «Piques»
- 2005 EL VENDRELL. Camil·la Pérez Salvà Ceràmica. «Piques, pòsits i erosions».
- 2006 EL VENDRELL. Camil·la Pérez Salvà Ceràmica. «Picons d'ofrena».
- 2007 EL VENDRELL. Camil·la Pérez Salvà Ceràmica. «Viatge 1990-2007». Antològica.
- 2008 EL VENDRELL. Camil·la Pérez Salvà Ceràmica. «Vestigis»

MANIFESTACIONS COL·LECTIVES

- 1974 EL VENDRELL. Caixa Tarragona.
- 1974 VILAFRANCA DEL PENEDÈS. Caixa de Pensions.
- 1975 SANT SADURNÍ D'ANOIA. Escola d'Arts i Oficis.
- 1975 GELIDA. «Mostra de Pasqua». Exposició inaugural. Galeria Sol Solet.
- 1981-1982 SANT MARTÍ SARROCA. «Col·lectiva a benefici de les obres del castell.» El Castell.
- 1982 LLORENÇ DEL PENEDÈS. Art Esplai, El Centre.
- 1983 SANT MARTÍ SARROCA. El Castell.
- 1984 SANT MARTÍ SARROCA. El Castell.
- 1990 XV MOSTRA D'ARGENTONA. **1r Premi Ceràmica Artística.**
- 1990 IX CONCURS DE CERÀMICA DE MÓRA LA NOVA. **1r Premi.**
- 1990 Seleccionada per participar en la II BIENNAL INTERNACIONAL DE CERÀMICA DE VIC.
- 1991 Seleccionada per a formar part de LA MOSTRA ITINERANT ARD-HARA 91. La Mostra recorre les poblacions següents: Vilafranca, Vilanova i la Geltrú, Sitges, Sant Sadurní d'Anoia, El Vendrell, Lleida, Barcelona, La Bisbal d'Empordà, clou l'itinerància a Tarragona.
- 1991 MARTORELL. **2n Premi de Ceràmica.**
- 1992 Seleccionada per a participar a LA XIII BIENNALE INTERNATIONALE DE CERAMIQUE D'ART DE VALLAURIS.

- 1992 **COL·LECTIU ZIGGURAT.** EL VENDRELL. Sala d'exposicions del portal del Pardo.
- 1992 «Textures» Col·lectiva de l'ACC. Centre Permanent d'Artesania. BARCELONA.
- 1992 **COL·LECTIU ZIGGURAT.** Capella de St. Pelegrí. MUSEU DE VILAFRANCA DEL PENEDÈS.
- 1993 Seleccionada per a participar a la 2a BIENNAL DEL SALÓ D'ART DE MARTORELL.
- 1994 Col·lectiva Associació de Ceramistes. Centre Permanent d'Artesania. BARCELONA.
- 1994 «**EQUILIBRI ENTRE LA TERRA I L'ART**». Palau de la Diputació de Tarragona. Itinerant per Tortosa i Reus.
- 1994 Seleccionada per a participar en l'antològica «Artistes Penedesencs del S. XX». Castell de St. Martí Sarroca.
- 1995 Col·lectiu Art Plàstic «CASTELL SARROCA». Sala d'Exposicions del Castell de St. Martí.
- 1995 «Supermercart». Sala «Les voltes». Sant Pere de Ribes.
- 1996 Col·lectiva ACC. Itinerant Gavà - Manresa - Tarragona «DEESSES».
- 1997 Seleccionada a la Biennal de Ceràmica i Escultura de Martorell.
- 1997 «Etnologia i ceràmica» al Museu Etnològic de Barcelona.
- 1998 «**EL SENTIT DE LA TAULA**» al Centre Català d'Artesania a Barcelona i al Círcul Artístic de Reus.
- 1999 CERÀMICA CONTEMPORÀNIA CATALANA. Granollers.
- 1999 Finalista del 10è concurs d'Escultura del Consell Comarcal del Baix Penedès.
- 2000 Casa Elizalde de Barcelona. Els Drets Humans. Col·lectiva de l'ACC.
- 2000 EL VENDRELL. Finalista a la mostra «Viu el Talsuc».
- 2001 «Els drets humans». Itinerant a Badalona i Molins de Rei.
- 2001 Col·lectiva de Nadal Associació Ceramistes de Catalunya.
- 2002 Participa al Firart a Vilafranca del Penedès.
- 2002 Col·lectiva de Nadal. Galeria Ismes, Vilanova i la Geltrú.
- 2002 «De la terrissa a la ceràmica». Sala del Portal del Pardo. El Vendrell.
- 2003 «Ceramistes catalans». Giroussens (França)
- 2003 Participa al Firart a Vilafranca del Penedès.
- 2003 Seleccionada per la II Biennal de Ceràmica d'El Vendrell.
- 2006 Art polièdric. El Portal del Pardo (El Vendrell). Itinerant.
- 2006 «Ceramistes catalans Euskal Herrian». Kultur Etxea. Oñati.
- 2007 - 2008 Exposició itinerant «Les dents del gat» (col·lectiu art polièdric)

ENSENYAMENT DE LA CERÀMICA

- * Diversos Seminaris i Cursos dirigits als ensenyants (plàstica a l'escola).
- * Des de l'any 1978 fins l'any 1983 professora de ceràmica al Taller d'art del Vendrell i al propi taller.
- * Al Juny del 2003 inauguro un espai on comercialitzo la meua ceràmica i exposo ceràmica d'altres artistes. El meu objectiu és divulgar la ceràmica contemporània. Intento exposar obra d'estils ben diferents però sempre intentant buscar allò de més qualitat artística. Des de la inauguració han passat per l'espai una vintena dels millors ceramistes del país i també de fora.

Podeu visitar la meua pàgina a internet : www.camillaperez.com.

Caixa Penedès
Obra Social

Ho organitza:

Textos presentació: FRANCESC X. PUIG ROVIRA
DOLORS GIRAL QUINTANA

Fotografies: LINUS URPI
CAMIL·LA BARNADAS

Impressió: GRÀFIQUES KERPE, SL
Pere el Gran, 16
08720 Vilafranca del Penedès

Dipòsit Legal: B-48.246/2006

Caixa Penedès
Obra Social